

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ Η ΠΝΟΗ

Κατά τους καλλιτέχνους το στόμα πρέπει να είναι μετρίου μεγέθους και το σχήμα αυτού να προσομοιάζει με τόξον μη έντεταμένον. Τα δὲ χείλη πρέπει νὰ εἶναι δροσερά και ζωηροτάτου ἐρυθροῦ χρώματος. Ἐρυθρὰ περισσώμενη ἐπὶ τῆς λέξεως «ἀγαπῶ», ὡς λέγει ὁ ποιητής.

Τὸ σχῆμα τοῦ στόματος ἐξαρτᾶται ἰδίως ἐκ τοῦ σχήματος τῆς σιαγόνης. Ἄν αὕτη εἶναι καλῶς σχηματισμένη, περιέχει δὲ και ὄρατα δόντια, εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον, ἂν τὸ στόμα εἶναι μεγάλο. Δὲν εἶναι ἐλάττωμα τοῦτο ἀφοῦ εἶται φαίνονται καλλίτερα τὰ ὄρατα δόντια. Ἐκτὸς ὁμως αὐτοῦ, εἶναι ἐξηκριβωμένον δι, ὅσοι ἔχουν μεγάλο στόμα, διατηροῦν και τὰ δόντια τους περισσότερο καιρό.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά τοῦ ὄραίου στόματος εἶναι τὰ στερεὰ και τὰ κατακόκκινα οὖλα.

Στὴν ἐποχὴ μας τὴν ἀναμικτὴ εἶναι σπάνια αὐτὰ βέβαια. Σπάνια ἐπίσης εἶναι και τὰ κοκκίλινα χείλη. Καὶ ἐνῶ τὰ οὖλα κρῦβονται ἀπὸ τὰ χείλη, αὐτὰ τὰ ἴδια ἔχουν διαρκῶς ἐκτεθειμένην στὰ βλέμματα τὴν ἀσχημονή τους και τὴν μαρτυρικῶς καταστάσει τους.

Τὸ στόμα και τὰ χείλη παραμορφοῦνται μετὰ μεγίστης εὐκολίας. Οἱ παῖδες οἱ θέτοντες ἀκατάπαντα τὰ δάκτυλα στὸ στόμα τους ἢ αὐτοὶ ποὺ φέρουν διαρκῶς στὸ στόμα τους διάφορα ἀντικείμενα ἔχουν τὸ στόμα μεγάλο ἢ τὸ κάτω χεῖλος κρεμασμένο.

Ἐπίσης ὅσοι ἔχουν τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ δαγκάνουν τὰ χείλη τους, ἔχουν αὐτὰ ἀσχημονήμενα. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἄς τὸ προτεξοῦν αἱ κυρίαί και δίδες μας, αἱ ὁποῖαι συνηθίζουν νὰ δαγκάνουν διαρκῶς τὰ χείλη των γιὰ νὰ κοκκινίζουν ἐρεθιζόμενα.

Κυρίαί μου, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο καταστρέφουν τὴν ὀμορφίαν τοῦ προσώπου δύο ἀσχημα χείλη. Αἱ γυναῖκες και αἱ δεσποινίδες αἱ ὁποῖαι ἔχουν χείλη ἀσχημονήμενα ἄς μεταχειρίζονται διάφορα παχύνματα ποὺ περιέχουν χρωματιστικὰς οὐσίας ἀβλαβεῖς ὁμως, ὡς αἱ κατωτέρω:

Ἀλοιφὴ κατὰ τῶν σκαιομάτων τῶν χεπέων.

- Κηρὸς 5 γρ.
- Ἐλαιον γλυκαμυγδάλου 15 γρ.
- Ἐσάνς βενζίνης 2 γρ.

Ἐτέρα συνταγή.

- Βούτυρο Καζάου 10 γρ.
- Ἐλαιον γλυκαμυγδάλου 10 γρ.

Τὰ ἀναμειγνύετε και χρίετε τὰ χείλη σας.

Τὸ ἴδρωμα τῶν χεπέων

Οὐδὲν φοβιτὸ ἔρον διὰ κυρίαί, ἴδιαν τὴν ἐποχὴν αὐτήν, τοῦ ἰδρώματος τῶν χεπέων, τὸ ὁποῖον ἐκκρίνεται ἀπὸ γενικὴν ἀδυναμίαν.

Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ αὐτοῦ μεταχειρίζεσθε τὸ ἄμυλον και τὴν σκόνην τοῦ λυκοποδίου, δι' ἃν ποῦδαίρετε τὰς χεῖρας. Τὸ ἄμυλον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ ἀρρωματίζει δι' ἐσάνς τῆς βερβένας.

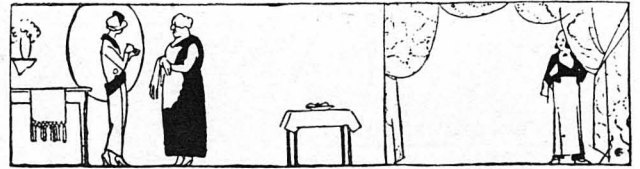
Υγρὸν πρὸς ἄρρωματισμόν τῶν ὀνύχων

- Υδατος 5 γρ.
- Βάμμα Μύρρας (Σμύρνης) 3 γρ.
- Ἐλαιον Βερβένας (ἔσανς) 2 γρ.

Ο ΑΛΧΗΜΙΣΤΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΦΟΛΙΑ ΜΗΕΡΖΕΡ. Νέον Φίλληρον. Ἐβαντι Ἀκταίου. Ταμ. παρὲν—Βαριστέ.

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ἄν ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν ὑπέφερε ποτὲ τὸ κάπνισμα. Μίαν φράσιν ὁ πρῶτος τῆς Περσίας τοῦ ἔκαμε δῶρον ἓνα μεγαλοπρεπὲς ἀδαμαντοκόλλητον τσιμποῦτι. Ὁ Ναπολέων ἐδοκίμασε νὰ καπνίσῃ. Ἀλλὰ μόλις ἐγράφηξ μία τοῦ ἦλθε τέτοια ἀηδία, ὥστε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πρῶτον, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς δὲν ἦτο παρὼν εἶπε: —Βρὲ τὸ γουρουῖν!

Τοῦναντίον, ὁ Πρῶτος στρατηγὸς Βλῦξερ, ὁ ὁποῖος ἐνίκησε τὸν Ναπολέοντα, τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὸ κάπνισμα, και εἶχε τόσες πολλὰς πίπες ὥστε ἦταν ἀφιερωμένος στὴν ὑπηρεσίαν τῶν πιπῶν αὐτῶν ἰδιαιτέρως ὑψηλῆς ὀνόματι Χέννεμαν. Πρὸ πάσης μάχης ὁ Βλῦξερ ἐσυνήθιζε νὰ γεμίξῃ μιά μακροῦ πίπαν, και ἀφοῦ τὴν ἐκάπνιζε λιγάκι, τὴν ἔδιδε ἀναμμένην στὸν Χέννεμαν, ἀνέβαινε τ' ἄλλο γό του και με δυνατὴ φωνὴν ἐφώναζε στὸν στρατὸν του: —Ἐμπρὸς παιδί.

Τὴν ἡμέραν τῆς μάχης τοῦ Βαρτελώ, ὁ Χέννεμαν εἶχε δώσει τοῦ στρατηγῶ τὴν πίπαν του, ἀναμμένη, ὅταν μι εἶβξ ἐκτραγεῖσα πληθύν τοῦ Βλῦξερ, τὸν ἐγέμισε χόματα!

Τὸ ἄλλο γό τοῦ ἐτρόμαξε και ἐπήδησε πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἡ πίπαν ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ στρατηγῶ και ἔσπασε.

Ἄν ὁ στρατηγὸς ἐφώναξεν ἀμέσως τὸ Χέννεμαν: —Γέμισέ μου ἄλλη πίπαν και φύλαξε μου τὴν ἀναμμένην μιά στιγμὴ ὡς ποὺ νὰ σαρώσω αὐτοὺς τοὺς βρομο-Γάλλους!

Ἡ καταδίωξις ὁμως τῶν Γάλλων δὲν ἐκράτησε μίαν στιγμὴν, ἀλλὰ ὅλη τὴν ἡμέραν και ἡ ἀναμμένη πίπαν πῆγε χαμένη.

Ἀπὸ τὰ ὄρατιότερα ἀνεκδοτὰ στὸ σιδηρὸν Ἀρχιαιγυλαρίου Βίσμαρκ, εἶναι ἓνα, σκετιζόμενὸν μετὰ τὴν ἀγάπην ποὺ εἶχε στὸ κάπνισμα: —

Ἴδου πῶς τὸ ἀφηγγεῖται ὁ ἴδιος στὸ ἀπομνημονεῦματάτου: —Ἡ ἀξία ἐνός καλοῦ σιγάρου συνίσταται εἰς τὸ νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον ποὺ ἔχετε, χωρὶς ἐλπίδι νὰ εὑρετε ἄλλο, εἰς τὴν μάχην τῆς Κενιγχαίτης ποὺ εἰχεμῖνοι ἓνα και μόνο σιγάρο, τὸ ὁποῖον ἐφύλαγα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης μετὰ τὴν αὐτὴν ἐνοιῶν μετὰ τὴν ὁποῖαν φυλάγει ὁ φιλόλογος τὸ θησαυρὸ του. Δὲν ἐνόμιζα ὅτι ἐδικαιούμην νὰ τὸ ἀνάβω ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦσε ἡ μάχη, γιατί συλλογιζόμενα νὰ εὐτυχία ἢ ἀπελάμβανα ἂν τὸ ἀνάβα ἀφοῦ νικουσαμε. Ἀλλὰ ὑπελόγιζα χωρὶς τὴν τύχην. Ἐνας πτωχὸς δραγῶνος ἔκετο γάμο μετὰ τὰ χεῖρα σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους και ζητοῦσε κατὶ τι δροσιστικόν. Κιττὰ τὴν τσέπην μου, δὲν εἶχα παρὰ χυρσὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν θὰ τὸν βοηθοῦσαν σὲ τίποτε.

Ἐπειτα συλλογιζομαι ὅτι εἶχα και τὸ σιγάρο μου, τὸ μοναδικὸ μου σιγάρο. Τὸ ἀνάβω ἀμέσως και τοῦ τὸ βάζω μέσα στὰ δόντια του... Φαντάζεσθε τὸ μειδιάμα τῆς ἐγνημοσύνης ποὺ ζωγραφίσθηκε στὰ χείλη του. Ὡ! ποτὲ μου δὲν ἀπόλαυσα τόσο καλὸ σιγάρο σὰν αὐτὸ ποῦ... δὲν κάπνισα!

Ἄν ὁ Πρωθυπουργὸς Χ. Τρικούπης δὲν ἐκάπνιζεν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἤθελε πάντοτε νὰ δείχνῃ, ὅτι ὅλα δύνανται νὰ τὰ κάμῃ, μιά βραδειὰ εἰς τὸ Ἀγγερινὸ ὕστερον ἀπὸ ἓνα ἐξοχο δειπνον, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συνεθίζε νὰ δίδῃ ὁ πρῶτος τῶν Πατησίων, ὁ Βουλπιώτης, συνυπουργὸς τότε τοῦ Τρικούπη, τοῦ λέγει: —Δὲν καπνίζετε, κύριε Πρόεδρε, νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ γεύματος;

Ἄν ὁ Τρικούπη δὲν ἠρνήθη, ἀλλ' ὡς διηγείτο ἔπειτα ὁ Βουλπιώτης, ὅλοι οἱ παριστάμενοι γελοῦσαν μετὰ τὸν κομικὸν τρόπον ποὺ ἐκάπνιζεν ὁ ἀσυνεθιστος πολιτικὸς. Οὐχ ἦτον τὸ ἐκάπνισεν τὸ σιγάρο ὡς τὸ τέλος.

Ἄν ὁ Δηλιγιάννης, ἀντίθετος εἰς ὅλα μετὰ τὸν ἀείμνηστον Τρικούπην, ἐκάπνιζε τὰ περισσότερα και τὰ μακροτέρα σιγαρέττα. Ὅταν οἱ ἱατροὶ τοῦ ἀπηγόρευσαν νὰ καπνίσῃ ἀναγκάστηκε νὰ κάμῃ τὸ ταξίδι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ἀπὸ τὸν χωρισμὸν τῆς μικρᾶς ἐρωμένης του, τοῦ καπνοῦ!...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ἄν ὅσοι ἔχετε στὸ ἐξωτερικὸν δικούς σας στείλτε τους ἓνα «Μπουκέτο» εἰς τὸ καλλίτερον δῶρον.